

Дерева

Микола Вінграновський

Коли ви, як зелені волейболісти,
Перекидаєте місяць вночі одне одному над собою,
Над містами і над країнами, —
Я думаю, що ви збожеволіли,
І мені стає радісно, що ви не люди.

Коли ви снідаєте землею і хмарами
Ось уже скоро двадцять століть,
Я думаю, що ви будете їсти,
Якщо раптом почнеться воднева війна?
І мені стає легше, тому що ви про це не думаєте.

Коли свою Вітчизну
Я називаю суцвіттям дерев —
Вона простяга мені свої руки
І шумування земного вітру,
Бо найгарніше у світі —
Дерева.